

DECIZIE

24 iulie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte
Judecători

Vladimir Timofti
Anatolie Țurcan
Elena Cobzac

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către inculpatul Șevciuc Vladimir și avocatul acestuia Russu Vitalie, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 ianuarie 2019, în cauza penală în privința lui

Șevciuc Vladimir XXXXX, născut la XXXXX, originar din s. XXXXX, r-nul XXXXX, domiciliat în or. XXXXX, str. XXXXX, nr. XX, ap.XX,

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 02.01.2018– 06.06.2018;

Instanța de apel: 26.06.2018–29.01.2019;

Instanța de recurs: 26.04.2019 – 24.07.2019.

Asupra admisibilității recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătorei Orhei, sediul Central din 06 iunie 2018, Șevciuc Vladimir a fost recunoscut vinovat și condamnat:

- în baza art.172 alin.(3) lit. a) și a¹) Cod penal, la 16 ani închisoare;
- în baza art.171 alin.(3) lit. a), b) Cod penal, la 14 ani închisoare.

În temeiul art. 84 alin.(1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor, lui Șevciuc Vladimir i s-a stabilit pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 18 ani, cu executarea în penitenciar de tip închis.

Acțiunea civilă a fost admisă parțial. S-a dispus încasarea din contul inculpatului în beneficiul părții vătămate XXXXXX prejudiciul moral în sumă de 100 000 lei.

S-a dispus încasarea de la V. Șevciuc în beneficiul statului cheltuielile de judecată în sumă de 3 582 lei.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, în fapt, a constatat că V. Șevciuc, pe parcursul unei perioade îndelungate de timp, începând cu anul 2009, zilele și orele exacte nu au fost posibil de stabilit, cu scopul de a-și satisface pofta sexuală în formă perversă, aflându-se în apartamentul de pe str. XXXXXX, nr. XXXXXX din XXXXXX, profitând de imposibilitatea minorei XXXXXX, născută la XXXXXX, de a se apăra și de a-și exprima voința, știind cu certitudine că ultima este minoră și nu a atins vârsta de 14 ani și care se afla în grija, sub ocrotirea, protecția și la educarea lui, prin constrângere fizică și

psihică, profitând de superioritatea sa fizică și de vârsta fragedă a victimei, a săvârșit cu ea mai multe rapoarte sexuale în formă perversă.

Tot el, începând cu luna februarie 2017, pe parcursul unei perioade îndelungate de timp, zilele și orele exacte nu au fost posibil de stabilit, în timp ce se afla în apartamentul de pe str. XXXXXX, nr. XXXXXX din XXXXXX și într-o zi de la mijlocul lunii august 2017, apoi într-o zi de la mijlocul lunii octombrie 2017, zilele și orele exacte nu au fost posibil de stabilit, în timp ce se afla incinta XXXXXX de pe str. XXXXXX, nr. XXX, având o intenție unică, acționând în scopul săvârșirii unor rapoarte sexuale forțate cu minora XXXXXX, despre care știa cu certitudine că nu a atins vârsta de 14 ani și se afla în grija, sub ocrotirea, protecția și educarea lui, prin constrângere fizică și psihică, profitând de superioritatea sa fizică și de vârsta fragedă a victimei, precum și de imposibilitatea acesteia de a se apăra și a-și exprima voința, a săvârșit cu ea mai multe rapoarte sexuale forțate.

3. Nefiind de acord cu sentința, cu apel a contestat-o inculpatul, care a solicitat casarea acesteia cu pronunțarea unei noi hotărâri de achitare pentru lipsa componentei de infracțiuni în acțiunile sale.

În motivarea apelului declarat s-au invocat următoarele argumente:

- concluziile instanței de fond privind vinovăția inculpatului sunt bazate pe presupuneri nefiind prezentate probe pertinente și directe în acest sens;

- la baza sentinței de condamnare au fost puse doar depozițiile părții vătămate minore și al reprezentantului legal al acesteia Șevciuc Veronica, iar ultima se află în relații ostile cu inculpatul;

- declarațiile părții vătămate sunt contradictorii, acestea fiind combătute prin raportul de expertiză judiciară nr.553 din 14.07.2017 și prin raportul de expertiză judiciară nr.405 din 01.12.2017, însă instanța de fond nu s-a pronunțat asupra acestor circumstanțe;

- declarațiile date de către partea vătămată sunt ghidate doar de dorința de răzbunare pentru că a lovit-o și nu-i permitea să facă tot ce își dorea impunând-o să învețe, să aibă grijă de sora mai mică și să execute unele lucruri prin casă;

- reprezentantului legal Șevciuc Veronica a depus declarațiile și a determinat-o pe minora XXXXXX de a da depoziții false, pentru a-i impune pe inculpat de a renunța la partea sa din bunul imobil care le aparține;

- este imposibil ca pe parcursul unei perioade de 7 ani să fi întreținut relații sexuale cu XXXXXX în timpul când acasă era soția și încă doi copii, or reieșind din declarațiile părții vătămate inculpatul nu a aplicat față de aceasta forța fizică, și, deci ultima nu avea frică de el și ar fi putut să-i povestească despre cele întâmplate mamei.

3.1 Împotriva sentinței a declarat apel suplimentar avocatul V. Russu în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia cu pronunțarea unei noi hotărâri de achitare, argumentând că organul de urmărire penală nu a administrat suficiente probe pentru dovedirea vinovăției lui V. Șevciuc.

Totodată, apelantul invocând doctrina expertizării medico-legale a menționat că organul de urmărire penală intenționat la momentul dispunerii efectuării expertizei nu a adresat expertului întrebarea referitor la depistarea leziunilor în regiunea anusului la partea vătămată, întrebare care în viziunea apărării era decisivă.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de apel Chișinău din 29 ianuarie 2019 apelurile declarate au fost admise din alte motive, casată parțial sentința în partea încasării cheltuielilor de judecată și pronunțată o nouă hotărâre în această parte, prin care s-a exclus dispoziția privind încasarea de la V. Șevciuc a cheltuielilor judiciare în sumă de 3 582 lei.

În rest, sentința a fost menținută.

5. În decizia adoptată instanța de apel a relevat, că instanța de fond a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma art.101 Cod procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, care în ansamblu, dovedesc fără echivoc vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunilor incriminate.

Verificând argumentele invocate în apelul inculpatului și cel suplimentar al avocatului V. Russu referitor la nevinovăția lui Vl. Șevciuc, Colegiul penal a ajuns la concluzia că, acestea sunt nefondate fiind combătute de probele cercetate și circumstanțele stabilite în cadrul cercetării judecătorești în instanța de fond și verificate în cadrul procedurii de examinare a apelului.

Instanța de apel a respins ca fiind neîntemeiată solicitarea inculpatului cu privire la achitarea sa din motiv că faptele nu întrunesc elementele infracțiunilor incriminate, deoarece la materialele cauzei penale au fost administrate suficiente probe pertinente și concludente care combat versiunea inculpatului referitor la faptul că nu a comis faptele infracționale imputate.

Instanța de apel a respins alegațiile apelantului referitor la faptul că depozițiile părții vătămate precum că acțiunile perverse cu caracter sexual întreprinse de inculpat nu sunt confirmate prin rapoartele de expertiză, iar învinuirea este bazată pe presupuneri, menționând următoarele.

Declarațiile inculpatului diferă esențial de depozițiile părții vătămate, depoziții care sunt în corelație cu declarațiile martorilor Dionisie Chirilovici, Veronica Șevciuc și Tatiana Sleptov, care au fost preîntâmpinați de răspundere penală și pe care instanța de apel le-a considerat veridice.

Totodată, instanța de apel a reținut că cele relatate de partea vătămată minoră au fost confirmate și prin procesul verbal de cercetare la fața locului din 10.11.2017, prin procesul verbal de ridicare din 16.11.2017, unde a fost ridicat un flacon din plastic străveziu în care se afla o soluție de culoare bej, prin concluziile raportului de expertiză judiciară nr.533 din 14.11.2017 și nr.201837A0088 din 02.05.2018, din care rezultă că partea vătămată a fost capabilă să perceapă corect evenimentele produse și este capabilă să depună declarații. Aceasta a fost capabilă să înțeleagă caracterul acțiunilor săvârșite în privința ei.

La fel, Colegiul penal a respins alegațiile apelanților referitor la faptul că în acțiunile inculpatului lipsesc elementele infracțiunilor incriminate, menționând cu referire la doctrina penală că, în speță s-a stabilit cu certitudine, că acțiunile lui V. Șevciuc întreprinse față de minoră XXXXXX întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor incriminate.

Instanța de apel a respins alegațiile inculpatului - că partea vătămată a avut posibilitatea de a relata mamei sale cele ce se întâmpla cu ea în momentul când V. Șevciuc era plecat de acasă, menționând în acest context vârsta fragedă a lui XXXXXX, care percepea acțiunile inculpatului, însă posibil să nu le fi perceput ca fiind ilegale.

Alegațiile apelanților prin care se indică că instanța de fond nu a luat în considerație concluziile raportului de expertiză judiciară nr.405 din 01.12.2017, Colegiul penal le-a respins și a menționat că instanța de fond a ținut cont de concluziile expuse de experți în acest raport care au menționat: „*XXXXXX are nivelul dezvoltării intelectuale corespunzător perioadei de vârstă. XXXXXX a fost capabilă să perceapă corect evenimentele produse și este capabilă să depună declarații. Expertizata a fost capabilă să înțeleagă caracterul acțiunilor săvârșite în privința ei și nu impactul psihologic asupra stării psihologice a acesteia în urma acțiunilor de abuz sexual.*”

Instanța a considerat că nu sunt întemeiate nici argumentele inculpatului care susține că partea vătămată a acționat împotriva sa din motiv de răzbunare pentru faptul că a bătut-o, iar mama acesteia Veronica Șevciuc - din cauza divergențelor asupra partajării bunului imobil. În acest sens nu a fost prezentată nici o probă pertinentă și concludentă.

În concluzie Colegiul penal a apreciat depozițiile inculpatului de nerecunoaștere a vinei ca fiind o tactică de apărare și o tentativă de evitare a răspunderii penale pentru faptele săvârșite, deoarece declarațiile inculpatului nu coroborează cu alte probe administrare, fiind în contradicție cu acestea.

Prin urmare, sa constatat cu certitudine că V. Șevciuc a comis infracțiunile în baza cărora a fost declarat vinovat, în cauză fiind suficiente probe pertinente, concludente și utile, care coroborând între ele răstoarnă prezumția de nevinovăție a inculpatului.

Verificând soluția instanței de fond în partea stabilirii pedepsei instanța de apel a menționat că, la stabilirea și individualizarea acesteia, s-a ținut cont în deplină măsură de prevederile art.art.61, 75,76,77 Cod penal.

În continuare Colegiul penal a conchis că soluția primei instanțe prin care s-a dispus încasarea cheltuielilor judiciare de la V. Șevciuc în beneficiul statului este neîntemeiată. Organul de urmărire penală potrivit art.143 alin.(1) pct.2), 3), 5) Cod de procedură penală, era obligat prin lege să ordoneze efectuarea expertizelor judiciare în scopul constatării stărilor și violenței sexuale a victimei, stării psihiatrice-psiologice a victimei și inclusiv expertiza medico-legală a obiectelor biologice de origine umană și a corpurilor delictive.

Astfel, instanța de apel a conchis că efectuarea expertizelor judiciare a fost dispusă în vederea demonstrării vinovăției inculpatului în comiterea inacțiunilor incriminate, fiind o acțiune procesuală ce ține de administrarea probatoriului și formularea învinuirii, care sunt puse în sarcina acuzării.

6. Împotriva hotărârilor judecătorești pronunțate în speță au declarat recurs ordinar inculpatul și avocatul acestuia V. Russu, care fără a invoca nici un temei de drept prevăzut la art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, solicită, casarea acestora cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță în alt complet de judecată.

În argumentarea soluției solicitate s-au invocat următoarele:

- instanțele de fond și-au bazat concluziile despre vinovăția lui V. Șevciuc doar în baza depozițiilor părții vătămate, care conțin divergențe și se combat direct cu alte probe pertinente și concludente, care confirmă că partea vătămată a dus în eroare organul de urmărire penală;

- declarațiile martorilor și anume a lui Veronica Șevciuc depuse la faza de urmărire penală sunt diferite de cele depuse de aceasta în instanța de judecată, de aceea acestea urmau a fi apreciate critic, or, aceasta urmărește doar un singur scop, și anume - de răzbunare pe V. Șevciuc;

- declarațiile date în instanța de judecată de către partea vătămată sunt neîntemeiate și nefondate și sunt divergente față de cele care au fost depuse la faza de urmărire penală. La urmărirea penală partea vătămată a declarat că V. Șevciuc a abuzat-o prima dată când mama era la serviciu, sora la grădiniță, iar fratele la școală, iar în instanța de judecată a relatat că sora era la bunica. Astfel, reieșind din faptul că partea vătămată afirmă că a fost abuzată la vârsta de 6 ani, rezultă că sora mai mică nu se putea afla la grădiniță deoarece avea doar câteva luni de la naștere, fapt care dovedește că depozițiile acesteia sunt neveridice;

- partea vătămată a mai declarat că a fost abuzată în fiecare lună, însă prin copia pașaportului anexată la materialele cauzei se constă că inculpatul până în anul 2013-2014

permanent pleca în Rusia la muncă și revenea acasă odată la trei luni pentru o perioadă scurtă de timp;

- depozițiile părții vătămate referitor la faptul că mama V. Șevciuc a întrebat-o dacă a văzut organul genital al inculpatului sunt neveridice, or, reprezentantul legal al acesteia nu a confirmat acest fapt și a menționat că nu a cunoscut nimic despre cele întâmplate, fapt care pune la îndoială veridicitatea declarațiilor părții vătămate;

- atât mama părții vătămate cât și profesorii copilului nu au observat careva schimbări în comportamentul lui XXXXXX, fapt care confirmă încă o dată că evenimentele relatate de partea vătămată nu au avut loc, or acestea nu puteau avea loc fără a produce schimbări în comportamentul ultimei cât și la lipsa de consecințe traumatice psihologice care ar fi fost depistate de către persoanele care zilnic o înconjurau;

- instanța de apel era obligată, după audierea părții vătămate care a declarat că, după întreținerea raportului sexual a avut sângerări și după cercetarea raportului de expertiză medico-legală, din care rezultă că victima este virgină și nici odată nu a întreținut raport sexual - să dispună efectuarea unei expertize medico-legale suplimentare, lucru care însă nu s-a întreprins;

- neîntemeiat instanța de apel a respins demersul apărării privind numirea unei expertize suplimentare prin ce inculpatului i s-a îngrădit dreptul la un proces echitabil și la egalitatea armelor;

- instanța de apel neîntemeiat a respins demersul apărării de a audia suplimentar martorii acușării pentru a exclude divergențele esențiale din depozițiile acestora.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu motivele invocate, ținând cont de opina acuzatorului de stat expusă în referință Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

În conformitate cu art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Deși, în recursul declarat nu-i făcută o referire concretă la vreun temei de drept din cele stipulate în art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, Colegiul reține că argumentele invocate - *interpretarea greșită a probelor și neînlăturarea divergențelor din depozițiile părții vătămate și a reprezentantului legal al părții vătămate*, se cuprind în temeiurile pentru recurs prevăzut la art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală.

Conform acestei norme procesuale, o hotărâre a instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Analizând aceste temeiuri în raport cu motivele invocate în recursul declarat, Colegiul penal constată că nici unul din ele nu și-a găsit confirmare.

După cum rezultă din conținutul recursului, autorii acestuia nu sunt de acord cu condamnarea lui V. Șevciuc, considerând că lipsesc probe care ar confirma vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunilor imputate, solicitând dispunerea rejudecării cauzei în aceiași instanță în alt complet de judecată.

Verificând actele cauzei în raport cu motivele invocate, Colegiul penal constată că, prima instanță, conform prevederilor art.314 Cod de procedură penală, judecând cauza, a cercetat nemijlocit, sub toate aspectele probele prezentate de părți, a audiat inculpatul, partea vătămată minoră, martorii, reprezentantul legal, a cercetat materialele administrate de organul de urmărire penală, pe care le-a apreciat în mod obiectiv, ce au format convingerea instanței că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunilor imputate a fost dovedită integral.

Instanța de apel, respectând prevederile art.414 Cod de procedură penală, a supus unei verificări minuțioase toate probele administrate în cauză, le-a dat o apreciere justă, din punct de vedere al pertinentei și concludenței, și a conchis asupra temeiniciei soluției pronunțate de prima instanță privind vinovăția lui V. Șevciuc în comiterea infracțiunilor prevăzute de art.172 alin.(3) lit. a) și a¹) și art.171alin.(3) lit. a), b) Cod penal.

Din conținutul deciziei rezultă că această concluzie a fost bazată pe:

- declarațiile părții vătămate minore XXXXXX, care a relatat și a descris circumstanțele în care inculpatul a întreținut cu ea rapoartele sexuale atât la domiciliu, cât și în incinta XXXXXX unde V. Șevciuc activa în calitate de paznic;

- declarațiile reprezentantului legal al părții vătămate V. Șevciuc, care a relatat că fiica sa minoră XXXXXX i-a adus la cunoștință printr-un mesaj despre faptul că inculpatul o perioadă îndelungată o abuzează sexual;

- declarațiile martorilor T. Slepțov și D. Chirilovici, care au confirmat unele circumstanțe relatate de partea vătămată, iar ultimul a relatat despre faptul că la 06.08.2017 a mers după Irina să o ia de la XXXXXX însă inculpatul i-a spus să plece acasă de unul singur, iar lui XXXXXX i-a spus să rămână cu el la liceu, unde acesta activa în calitate de paznic. Dimineața devreme Irina a venit acasă;

- raportul de expertiză judiciară nr.553 din14.11.2017 din care rezultă că la minora XXXXXX leziuni corporale nu au fost depistate, himenul este integru, elastic, iar structura anatomică a acestuia permite efectuarea raportului sexual fără lezarea lui;

- raportul de expertiză judiciară nr.201837A0088 din 02.05.2018 prin care s-a constatat că XXXXXX are nivelul dezvoltării intelectuale corespunzător cu norma perioadei de vârstă. A fost capabilă să perceapă corect evenimentele produse, este capabilă să depună declarații și să înțeleagă caracterul acțiunilor săvârșite în privința ei.

Probele indicate sunt detaliat descrise în sentință și în decizia instanței de apel, care au fost examinate complet și obiectiv, fiind corect apreciate de instanțe, nu prezintă temeii de îndoială și direct indică la comiterea de către inculpat a infracțiunilor de care a fost recunoscut vinovat, vinovăția acestuia fiind dovedită cu certitudine și fără echivoc.

Astfel, în cauză au fost stabilite toate elementele componente ale infracțiunilor imputate lui V. Șevciuc, inclusiv vinovăția acestuia, iar argumentele recurențelor, precum că inculpatul nu este vinovat de săvârșirea infracțiunilor incriminate nu au nici un suport probator, sunt neîntemeiate și contravin probelor administrate în cauză și descrise mai sus.

În continuare Colegiul reține că, prin „eroare de fapt” se înțelege o greșită examinare a probelor administrate în cauză, în sensul că la dosar există o anumită probă, când în realitate aceasta nu există sau atunci când se consideră că un anumit act, un anumit raport de expertiză ar demonstra existența unei împrejurări, când în realitate din acest mijloc de probă reiese contrariul. Eroarea gravă de fapt presupune reținerea unei împrejurări esențiale, fără ca probele administrate să o susțină sau o nereținere a unei astfel de împrejurări esențiale, deși probele administrate o confirmau, ambele ipoteze fiind rezultatul denaturării grave a probelor.

În acest context, Colegiul penal constată că nu există contradicție evidentă între cele reținute prin hotărârile recurate și conținutul probelor administrate, starea de fapt reținută nefiind consecința unei denaturări evidente a probelor, ci rezultatul unei analize coroborate a acestora, astfel că atât sentința cât și decizia nu cuprind vreun viciu sub aspect de fapt sau de drept material sau procesual.

Totodată, neîntemeiată este și afirmația recurentului, precum că instanța de apel eronat a respins solicitarea apărării privind numirea unei expertize suplimentare prin ce i-a încălcat dreptul inculpatului la un proces echitabil și la egalitatea armelor, or, Colegiul penal prin încheierea din 29.01.2019 (f.d.78-82 vol. III) s-a pronunțat argumentat asupra acestei chestiuni și corect a respins demersul, pe motiv că în prezenta cauză partea vătămată minoră a fost supusă expertizei psihiatrice, în speță fiind întocmit raportul de expertiză judiciară nr.201837A0088 din 02.05.2018, din care rezultă că „XXXXXX a fost capabilă să perceapă corect evenimentele produse și este capabilă să depună declarații . Expertizata a fost capabilă să înțeleagă caracterul acțiunilor săvârșite în privința sa.” Astfel, corect instanța de apel a conchis că raportul de expertiză menționat conține concluzii clare, întemeiate și complete și nu au fost identificate circumstanțe ce ar trezi îndoieli în privința veridicității lor, iar de către participanții la proces nu au fost formulate careva întrebări noi referitor la circumstanțele examinate.

Colegiul penal respinge alegațiile apărării precum că instanța era obligată, după audierea părții vătămate care a relatat că după întreținerea raportului sexual a avut sângerări, și după cercetarea raportului de expertiză medico-legală, din care rezultă că victima este virgină și nici o dată nu a întreținut raport sexual să dispună efectuarea unei expertize medico-legale suplimentare. La acest capitol instanța de recurs atestă că din raportul de expertiză nr.553 din 14.11.2017 rezultă că la partea vătămată himenul este integru, elastic, iar structura anatomică a acestuia permite efectuarea raportului sexual fără lezarea lui. Astfel, din concluziile acestui raport de expertiză nu rezultă că expertul ar fi conchis că partea vătămată „nici o dată nu a întreținut raport sexual” după cum indică apărarea, dar mai cu seamă rezultă contrariul și anume că structura anatomică a himenului permit efectuarea raportului sexual fără lezarea acestuia.

Referitor la argumentul că instanța de apel neîntemeiat a respins demersul apărării privind audierea suplimentară a martorilor T. Sleptov, D. Chirilovici și V. Șevciuc, instanța de recurs conchide că Colegiul penal al curții de Apel Chișinău corect a dispus respingerea cererii avocatului V. Russu, pe motiv că acești martori anterior au fost deja audiați în prezența acuzatorului de stat, reprezentantului legali, pedagogului, inculpatului avocatului acestuia V. Lazari în bază de contract (f.d.131 vol. II), cu asigurarea posibilității părților de a le adresa întrebări.

Complementar celor reținute supra, Colegiul consideră necesar a respinge și argumentul recurentului, precum că, la caz instanțele de fond și-au bazat hotărârile doar pe declarațiile părții vătămate minore și reprezentantului legal al acesteia V. Șevciuc, care conțin divergențe și au fost date în scop de răzbunare. La acest capitol Colegiul penal atestă că, la baza hotărârilor judecătorești au fost puse nu doar declarațiile părții vătămate, dar un cumul de probe care au fost descrise și analizate minuțios cu respectarea prevederilor

art.101 Cod de procedură penală, or, aceste probe nu conțin careva contradicții substanțiale și se completează reciproc.

Analizând materialele cauzei și decizia instanței de apel, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept gravă ce ar afecta legalitatea acesteia.

În concluzie, Colegiul penal constată că, autorul recursului nu aduce careva argumente, care ar combate concluzia instanțelor de fond privind vinovăția lui V. Șevciuc, dimpotrivă argumentele invocate de către inculpat și avocatul acestuia V. Russu în cererea de recurs ordinar le repetă întocmai pe cele expuse anterior în apeluri, la care instanța de apel deja a dat un răspuns detaliat și motivat, iar hotărârea adoptată cuprinde fondul apelurilor, temeiurile de fapt și de drept, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală. Probleme de drept, care ar afecta hotărârea în cauză nu au fost invocate și nici nu se conțin în materialele dosarului.

Prin urmare, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității recursului ordinar declarat de către inculpatul V. Șevciuc și avocatul acestuia V. Russu, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către inculpatul Șevciuc Vladimir și avocatul acestuia Russu Vitalie, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 ianuarie 2019, în cauza penală privindu-l pe *Șevciuc Vladimir*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 22 august 2019.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac